

El calaix dels dimarts

Relats seleccionats del XXI Premi de Narrativa Escolar Vicent Marçà

letra
nova

bromera

ÀLEX I EL MONSTRE

JAUME SEBASTIÀ GARCIA
CEIP MESTRE CANÓS – 5é

Hi havia una vegada, allà per l'any 2015, un xiquet anomenat Àlex, que tenia 12 anys. Li agradaven molt els boscos i explorar. Vivia en un poble desolat.

Un dia, com qualsevol altre, va anar a l'escola. Tots a l'aula van dir:

–Hola, professora Teresa.

Àlex, cansat i despistat, va preguntar amb un to suau:

–Què ens toca?

–Ciències –va dir la professora.

A l'aula de ciències van beure una llauna de Fanta blanca. La professora, amb cara de tramar alguna cosa, va dir:

–L'he comprada expressament per a vosaltres.

Tots, menys Àlex i Teresa, en van beure. La resta del dia va passar amb normalitat.

Quan es van acabar les classes, Àlex va anar a casa. Els seus pares estaven mirant la televisió.

–Vine a veure açò –van dir. A la tele deien:

–Un líquid blanc està convertint la gent. Si en beuen, córriguen i telefonen a l'11024561 O. Àlex es va espantar molt. El pànic el va dominar.

–Papa, mama, hem de marxar d'ací!

–Què passa, Àlex? –va dir sa mare.

–A l'escola ens han donat un líquid blanc igual!

De sobte, per la finestra, van veure fora un xic que cridava:

–Què m'està passant?!

Els pares els van dir que corregueren. El xic estava infectat. Van fugir cap al bosc, però Àlex es va perdre.

–Papa! Mama! –cridava.

Sense saber què fer, Àlex es va adormir plorant.

L'endemà es va despertar a la comissaria de policia.

–Vinga, desperta't! No tenim molt de temps –va dir el policia.

Àlex va veure una ombra, però no li va fer gaire cas.

–Com que no tenim temps? –va preguntar.

–No hi ha temps per a explicacions.

Van començar a córrer i es van trobar amb un infectat. El policia li va disparar, perquè estava molt a prop. Van córrer fins al bosc, on no hi havia perill.

–Ara que estem segurs, pots preguntar –va dir el policia.

–Per què hi havia una ombra gegant?

–Fa uns quinze anys, jo treballava per al govern. Ens va arribar un espècimen estrany i el vam estudiar durant molts anys. Un dia va trencar el vidre, va apagar els llums i va començar a matar. Jo vaig aconseguir escapar, però ara té molts aliats i infectats. Hem d'actuar ràpidament.

El policia estava molt ferit.

–No puc continuar. Corre fins al seu amagatall. Està a un quilòmetre. Roba el líquid i arregla tot açò.

Àlex va córrer fins a trobar la cova del monstre. Uns homes el van detindre. Tenien el líquid. El policia va intentar ajudar, però la ferida era massa greu. Abans de convertir-se, va llançar la pistola a Àlex.

–M'ho he passat bé... –va dir, abans que Àlex, entre llàgrimes, li disparara.

Àlex, amb el cor trencat, va continuar. A la cova va veure el monstre i es va preguntar com devien estar els seus pares. En entrar, els va trobar penjats amb ferros.

—Àlex, estàvem molt preocupats —va dir sa mare—. Per favor, ajuda'ns.

Àlex els va alliberar i van buscar el líquid. El pare va dir que havia vist uns homes que havien obert una porta secreta entre les roques. Van tocar totes les pedres fins que una va activar la porta.

Van agafar tots els pots i van tornar a casa. Àlex, sense voler, va prémer el botó del comandament i va aparéixer l'anunci d'emergència.

—Clar! Telefonem al número!

Al cap d'uns minuts van arribar agents secrets. Però el monstre va atacar. Era enorme, amb urpes afilades i pell grisa. Les bales no li feien res.

Àlex va recordar el barranc. Va córrer fins allí. Quan el monstre el va atrapar, Àlex es va apartar i el monstre va caure al buit.

Va morir. Els aliats van anar a la presó i els infectats es van curar.

EL CALAIX DELS DIMARTS

ESTELA ISACH BARZANO

CEIP JAUME I – 6^é

Cada dimarts a la vesprada, Inés obria el mateix calaix. Era un costum que ningú més comprenia, però ella ho feia pràcticament com si fora sagrat. Dins del calaix hi havia xicotets objectes, cadascun embolicat en paper de seda: una polsera de fil, una pedra amb forma de cor, una entrada de cine, una noteta escrita a mà que deia «Hui sí, demà també»...

Eren records de Leo. El seu germà gran. El seu millor amic.

La seua brúixola quan el món era massa sorollós.

Leo se'n va anar un dimarts, sense avisar. Un accident senzill, d'eixos que semblen impossibles... fins que passen. Inés tenia només 14 anys. Des de llavors, cada dimarts, obria aquell calaix com si obrira un trosset de temps.

Una vesprada, sa mare va entrar a l'habitació d'Inés sense tocar a la porta. Es va quedar en silenci en veure-la amb la nota a les mans. Inés no la va amagar. Només va preguntar:

–Tu també el continues sentint, a vegades?

La mare no va respondre. Només es va asseure al seu costat, i per primera vegada en anys, van obrir juntes el calaix. Triaren un objecte a l'atzar. Era l'entrada de cine.

–Aquell dia va riure tant –va murmurar la mare–, que li van caure totes les roses a terra. Te'n recordes?

Inés va assentir amb un somriure.

Aquella vesprada, no van tancar el calaix. El van deixar obert. Com qui deixa encesa una llum en una habitació buida, per si algú necessita tornar.

Els dimarts següents, Inés va començar a deixar xicotetes notes al costat dels objectes, com si parlara amb Leo d'una manera nova. Explicant-li què havia passat aquell dia, quins llibres llegia, quins somnis la feien riure o li feien por. A poc a poc, el calaix es va convertir en un diari secret compartit amb algú que ja no podia tocar però que encara escoltava.

De vegades, quan el vent feia ballar les cortines, Inés sentia que el calaix respirava. Que Leo, d'alguna manera, estava allà, entre la polsera de fil i la pedra en forma de cor. I aquella presència silenciosa li donava força per a continuar respirant, recordant i somrient, tot al mateix temps.

Amb els anys, el calaix es va omplir més. La mare va començar a afegir algun objecte, una foto antiga, una carta perduda... Cada dimarts es convertia en una escena de memòria compartida, en un xicotet temple d'afecte i records que els recordava que, encara que Leo ja no hi era, la seua essència continuava viva en elles.

EL GAT MÀGIC DE L'ESCOLETA

ADELINA PYROZHENCO

CEIP EL PINAR – 6é

A la ciutat de Sant Blai, hi havia una escola molt gran amb un pati ple d'arbres i jocs. Allí estudiava Marcel, un xiquet molt curiós d'11 anys. Li agradava explorar i sempre preguntava el perquè de tot.

Un dia, mentre jugava darrere del gimnàs, va veure un gatet estrany. No era un gat normal, tenia el pelatge gris amb ratlles brillants com si tinguera pols de llum i uns ulls verds.

–Hola, gatet... què fas ací? –va preguntar Marcel.

El gat no va fugir. Al contrari, va fer un salt i es va col·locar damunt de la seua motxilla. De sobte, Marcel va sentir una veu dins del seu cap.

–Soc Mimi, un gat màgic. Necessite la teua ajuda.

Marcel es va espantar un poc, però també estava emocionat.

–Ajuda? Per a què? –va preguntar Marcel.

–Hi ha un misteri a l'escola. Algunes coses desapareixen: llapis, llibres i joguets. Només tu pots trobar-les –va dir Mimi.

Marcel va decidir ajudar-lo. Mimi el guià pel pati, les aules i el gimnàs. Seguint les pistes, Marcel i Mimi van descobrir un passadís secret davant de la biblioteca. Van entrar i van veure una sala plena de caixes. Dins de les caixes hi havia objectes que havien desaparegut.

–Qui els ha portat ací? –va preguntar Marcel. En eixe moment, un ratolí va dir:

–Soc Rafael i m'agrada guardar coses.

Marcel no volia fer mal a Rafael. Ni volia que les coses desaparegueren. Marcel li va demanar a Rafael que tornara totes les coses a l'escola.

L'endemà, Marcel va traure els joguets vells amb què ja no jugava i li'ls va donar a Rafael.

Tots estaven molt contents i Mimi anava cada nit a casa de Marcel i li contava històries màgiques.

Una de les històries que li va contar es deia «El món dels núvols dolços».

–Hui et contaré com vaig visitar el món dels núvols dolços –va dir Mimi.

–En eixe món, els núvols són molt suaus i estan fets de sucre. D'animals, allí hi ha ocells de colors que no paren de saltar pels núvols. També hi ha papallones que no paren de cantar, són molt boniques i cada una és d'un color.

–Jo allí dormiria de meravella! –va dir Marcel.

Mimi també li va contar a Marcel coses del món dels ponis colorits que havia visitat.

–Hui t'explicaré com és el món dels ponis colorits. En eixe món, cada poni és d'un color diferent i els seus ulls brillen com les estrelles. Cada vegada que un poni de color groc fa un salt apareixen núvols que fan olor de vainilla. Els ponis verds fan flors al caminar. Els ponis rosa fan pomes de sucre. Cada poni fa una cosa. I el més divertit és que, si t'asseus sobre un poni, et portarà volant per muntanyes i rius.

–Vull anar alguna vegada a aquests llocs –va dir Marcel.

–Clar que hi anirem! Però primer has de descansar –va dir Mimi.

Marcel va tancar els ulls i es va imaginar anant amb Mimi a un d'aquests mons.

EL GOS I LA XIQUETA

IRIS NIETO SÁNCHEZ

CEIP GAETÀ HUGUET – 6É

Hi havia una vegada una xiqueta que es deia Lúdia. Un dia, després de l'escola, anava caminant cap a sa casa. Era el seu primer any, així que no coneixia molt la ciutat. Caminava saltant i ballant, perquè en el seu primer examen havia tret un 9,5.

A Lúdia li agradaven molt els gossos i, justament anant cap a casa, va veure que havien obert una gossera. Es va posar encara més feliç i va córrer fins a arribar a casa per contar-li-ho a la mare:

–Mama, mama, tinc dues bones notícies! La primera és que he tret un 9,5 en l'examen d'anglès i la segona és que he vist una gossera.

La mare li va contestar:

–Ah, molt bé! I com es diu el lloc?

–Es diu El Centre Més Pelut –va dir Lúdia.

–Moltes gràcies, filla –va respondre la mare.

L'endemà, després de l'escola, Lúdia va anar a la gossera i va preguntar quins tipus d'animals tenien. L'home li va dir que tenien labradors, golden retrievers, beagles i pastors australians. També li va explicar que hi havia gossos especials: amb discapacitats, majors, abandonats...

A Lúdia li va interessar molt això dels gossos especials i, quan va arribar a casa, li ho va contar tot a la mare. La mare li va dir:

–Mai s'ha d'excloure a ningú, perquè els gossos són com les persones.

Lídia es va quedar amb aquella frase i la va repetir davant de tota la classe. Una setmana després, la mare li va dir que li posaria un objectiu per aconseguir un gos.

–Quin objectiu? –va preguntar Lídia.

–Has de preguntar-li a l'home quins són els gossos especials –va contestar la mare.

L'endemà, Lídia va tornar a la gossera i li ho va preguntar a l'home. Ell li va dir que tenien un beagle amb cadira de rodes. Quan Lídia ho va sentir, va pensar que aquell era l'indicat. Va córrer cap a casa i li ho va contar tot a la mare.

La mare li va dir que havia d'anar a l'escola, i mentrestant ella va anar a El Centre Més Pelut i li va dir a l'home que volia el beagle. Després va tornar corrent a casa per a preparar-li la sorpresa.

Quan Lídia va arribar, es va trobar una caixa molt gran amb un globus damunt. La va obrir i va eixir el beagle que ella volia. No li importava que anara amb cadira de rodes. Li va posar de nom Tom i li va dir:

–Mai s'ha d'excloure a ningú.